

Lévai Júlia

SZEMANTIKA

PÁRATLAN OLDAL - LIX. évfolyam, 43. szám, 2015. október 22.

Komoly szemantikai problémám van.

A hazai rasszista beszéd eszkalálódása (a szalonképesség látszatának fenntartása okán) a kódolt antiszemitizmussal kezdődött, pontosan 25 évvel ezelőtt.

Azóta a nyilvánosság egy részében a zsidózás-cigányozás-négerezés-arabozás tökéletesen nyílttá vált (az arabozást jelenleg maguktól a kormánytagoktól hallhatjuk), miáltal mára a kódolt beszédek is mindenki játszva lefordítja. Magyarán: ha valaki ma mindezek ellenére mégis kódoltan kezd beszélni, annak semmi értelme, hiszen rég nincs ki előtt úgy tennie, mintha. Mindenki érti, hogy mire gondol, az egész ország álmában felmondja a szövege dekódolásához szükséges klisékészletet.

Most azonban a kormány a Sorosról szóló nyilatkozataiban ismét nem mondja ki nyíltan, hogy igazából mi a vádja (hogy ugyanis már megint a zsidók állnak a világot romba döntő jelenségek mögött), és ezt a vádat azzal jelzi, hogy kódkulcs gyanánt két, tipikus antiszemita toposzt helyez el a szövegeiben: 1. Soros pénzzel manipulál, 2. tömegeket bujt fel a rendes keresztények ellen. Ezek pedig, mint tudjuk, zsidó fajtaspecifikumok.

Na most akkor ma, amikor a kódkulcsok már mindenki kezében ott vannak, értelmezhetjük-e ezt még kódolt zsidózásnak, vagy már egészen nyíltan kell tekintenünk?!

De szerencsére ez tényleg csak szemantikai kérdés. Hiszen Magyarországot – mint azt nemrég Schöpflin György is megüzente nekünk, külhoniként – amúgy az együttérzést, a jogszerűséget, a politikai felelősséget, de főként a keresztény értékeket mindig szem előtt tartó kormány igazgatja. Aki pedig ezt másnak hiszi, annak szintén csupán szemantikai gondjai lehetnek: például rosszul értelmezi a „Felebarátodról hamis tanúbizonyságot ne tégy” bibliai kitételét.